

Sygn. akt IV Cz 451/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku, IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Jastrzębski (spr)

Sędziowie SO: Jolanta Deniziuk, Elżbieta Jaroszewicz

po rozpoznaniu w dniu 14 sierpnia 2013 r. w Słupsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy nadzoru nad egzekucją z nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w Miastku prowadzi księgę wieczystą nr (...)

z wniosku wierzyciela M. Spółdzielni Mieszkaniowej w M.

z udziałem dłużników M. W. i H. W.

na skutek zażalenia wierzyciela

na postanowienie Sądu Rejonowego w Słupsku XV Zamiejskowy Wydział Cywilny w Miastku z dnia 7 czerwca 2013 r., sygn. akt XV Co 41/13

postanawia: **oddalić zażalenie.**

Sygn. akt IV Cz 451/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 czerwca 2013 roku Sąd Rejonowy w Słupsku XV Zamiejskowy Wydział Cywilny w Miastku umorzył postępowanie egzekucyjne w zakresie nadzoru nad egzekucją z nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w Słupsku XVIII Zamiejskowy Wydział Ksiąg Wieczystych w Miastku prowadzi księgę wieczystą nr (...). W uzasadnieniu podniósł, że wierzyciel, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego, w dniu 20 lipca 2011 roku złożył wniosek o wszczęcie egzekucji z nieruchomości, następnie w dniu 27 lutego 2012 roku wniósł o dokonanie opisu i oszacowania wskazanej nieruchomości. Pismem z dnia 14 marca 2012 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Miastku (obecnie Wydziale Zamiejskowym Sądu Rejonowego w Słupsku) wezwał go do uiszczenia zaliczki na wydatki związane z opisem i oszacowaniem nieruchomości, pod rygorem odmowy dokonania wnioskowanej czynności, lecz wymaganej kwoty nie wpłacił. Sąd I instancji wyjaśnił, iż fakt niepodjęcia przez wierzyciela wymaganej do dalszego prowadzenia postępowania czynności, z upływem jednego roku skutkowało jego umorzeniem z mocy prawa zgodnie z art. 823 k.p.c.

Wierzyciel M. Spółdzielnia Mieszkaniowa w M. zaskarżyła powyższe orzeczenie zażaleniem, domagając się jego uchylecia. Skarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie art. 212 k.p.c., art. 232 § 1 k.p.c., art. 278 § 1 k.p.c. i art. 359 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., art. 823 k.p.c., art. 2 i 45 ust 1 Konstytucji RP oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, poprzez niewyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy oraz sprzeczność poczynionych ustaleń z treścią zebranego materiału dowodowego. Stwierdził, iż kwestionował wysokość zaliczki, do której wpłacenia został wezwany przez komornika i skierował do niego swoje uwagi na piśmie. Nadto wskazał, że fakt,

iż komornik sądowy nie ustosunkował się do jego stanowiska świadczy w jego ocenie o bezczynności komornika, a nie wierzyciela.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 823 k.p.c., postępowanie egzekucyjne umarza się z mocy samego prawa, jeżeli wierzyciel w ciągu roku nie dokonał czynności potrzebnej do dalszego prowadzenia postępowania lub nie zażądał podjęcia zawieszonoego postępowania. Termin powyższy biegnie od dnia dokonania ostatniej czynności egzekucyjnej, a w razie zawieszenia postępowania - od ustania przyczyny zawieszenia.

Przepis ten przewiduje rygorystyczną sankcję w stosunku do wierzyciela w postaci umorzenia postępowania egzekucyjnego ex lege. Postanowienie sądu o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, które uległo umorzeniu z mocy prawa, jest w istocie postanowieniem stwierdzającym to umorzenie, ma więc charakter deklaratoryjny, a nie konstytutywny (Komentarz do art. 823 kodeksu postępowania cywilnego. H. Ciepla. – za pośrednictwem Systemu Informacji Prawnej Lex Omega). Przypomnieć należy, że wierzyciel jest gestorem postępowania egzekucyjnego i decyduje sam, w jaki sposób egzekucja ma być prowadzona. Przepisy kodeksu postępowania cywilnego nakładają na wierzyciela szereg obowiązków, których wykonanie umożliwia organowi egzekucyjnemu prowadzenie egzekucji. Art. 823 k.p.c. określa wypadki umorzenia egzekucji z mocy samego prawa i tym samym wprowadza domniemanie zaniechania prowadzenia egzekucji przez wierzyciela. Ustawodawca założył racjonalność działania wierzyciela. Jeżeli wierzyciel nie zamierza prowadzić egzekucji, nie musi w zasadzie podejmować żadnych czynności, aby postępowanie to się zakończyło. Wierzyciel bowiem wie lepiej, czy prowadzenie egzekucji jest dla niego korzystne, zważywszy na koszty tego postępowania, wypłacalność dłużnika, czy też inne czynniki brane pod uwagę przez wierzyciela. Istotne jest również to, że umorzenie postępowania egzekucyjnego nie pozbawia wierzyciela możliwości wszczęcia ponownie postępowania egzekucyjnego. Umorzenie postępowania egzekucyjnego z mocy samego prawa następuje przy bezczynności wierzyciela, gdy upłynął rok od ostatniej czynności organu egzekucyjnego, nie zaś po upływie roku od ostatniej czynności wierzyciela w postępowaniu egzekucyjnym (Komentarz do art. 823 kodeksu postępowania cywilnego. S. Kozik. – za pośrednictwem Systemu Informacji Prawnej Lex Omega).

Odnosząc powyższe rozważania do realiów niniejszej sprawy należy stwierdzić, że wierzyciel w dniu 27 lutego 2012 roku wniósł o dokonanie opisu i oszacowania zajętej nieruchomości dłużników. Pismem z dnia 14 marca 2012 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Miastku wezwał go do uiszczenia zaliczki na wydatki związane z opisem i oszacowaniem nieruchomości, uzależniając od tego dalsze prowadzenie egzekucji. Wierzyciel przez ponad rok nie wypełnił wezwania. Ograniczył się jedynie do pisemnej korespondencji z organem egzekucyjnym i zaprezentowania swojej opinii na temat wysokości zaliczki na poczet wynagrodzenia dla opinii biegłego, który miał przeprowadzić oszacowanie nieruchomości.

Należy w tym miejscu podkreślić, że wierzyciel nie zgadzając się z wysokością żądanej przez komornika sądowego zaliczki, mógł skorzystać z instrumentów prawnych przewidzianych w k.p.c. i przy ich pomocy zaskarżyć opisaną czynność organu egzekucyjnego. Zważyć w tym miejscu należy, że skarżący przez cały ten okres korzystał z pomocy profesjonalnego pełnomocnika procesowego. Jeśli więc nie podjął dostępnych kroków prawnych, a ograniczył się jedynie do niemającej znaczenia proceduralnego polemiki, musiał się liczyć z konsekwencjami swojego zachowania.

Bezasadne są przy tym podnoszone w treści zażalenia twierdzenia o bezczynności komornika sądowego, który trzymając się procedur wezwał wierzyciela do usunięcia braków fiskalnych złożonego wniosku o opis i oszacowanie nieruchomości, uniemożliwiających dalsze prowadzenie egzekucji, a wobec bierności wierzyciela, miał de facto związane ręce.

W ocenie Sądu Okręgowego powyższe skutkuje oddaleniem złożonego zażalenia.

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.